

θά τρέχουμεν εις τοὺς ἀγροὺς· κί' εἰς θάλλοντας λειμώνας,
 ἴσ' Ἰλίσια, ἴσ' Ἰν Κολοκυνθοῦ, καὶ πέλα ἴσ' τοῦ; Ἰοδάρου,
 κί' ἀντὶ ρητόρων Βουλευτῶν θ' ἀκούωμεν γαιθάρου,
 ἐκεῖ δ' ἔξαπλοῦνται, συνάδελφε κασιδί,
 ἀπάνω ἴσ' Ἰν Αἰοίους τὸ δροσερὸ γρασίδι,
 θά στεφανώμεν μ' αὐτὸ μόνον; μακ κί' ἐρήμην
 τῶν εἰκοσι πατέρων μας τὴν δοξασιμένην μνήμην,
 κί' ἐγκόμια θά ψάλλωμεν μὲ τὰς πνεύσιμας αὔρας...

Π. — Ἀλλ' ἄθελα κί' πηγῆς Φασουλῆ, ἴσ' ἠορτὴν τῆς Λαύρας;

Φ. — Ἕλλην κί' ἐγὼ, βρε ἀδελφε, καὶ λέγομαι κί' εἰμὶ
 κί' ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν Ρωμῶν ἐχόρτασα φουμί,
 καὶ ὡς τοιοῦτος γρασώτῳ καὶ μόνος καὶ μὲ πάντας
 θά στεφανώω τῶν σεπτῶν προγόνων ἀδριάντας,
 καὶ διὰ στίγων μερικῶν δεκαπεντασυλλάβων
 γ' ἀναρριπίσω ποὺ καὶ ποὺ τὸ αἰσθητῶν σκλάβων.

Λοιπὸν κί' ἐγὼ, βρε Περικλῆ, ἔπιρα τὰ θουὰ
 καὶ τάρου; ἰσπερῶνα κί' ἀγάλματα κλεινὰ,
 καὶ ἄνω κάτω ἔφερα τὸ κάθε Κοιμητήριον
 καὶ τοὺς ἐκατανέγγησα τὸ Κατηγορητήριον.

Η. — Κί' ἐκείνοι; πῶς σοῦ φέρθησαν;

Φ. — Ὡ; πάντοτε καὶ τώρα....

Ὁ Πατριάρχης μούδισε μὲ δυνατὴν σπαλιόχο
 καὶ μὲ τὴν πατερίτσα του μ' ἐλύσσαξες ἴσ' ἔλλο,
 ποῦ μ' ἔκανε κί' ἐγύριξα σὺν τάλογῳ ἴσ' τὸ μύλο.
 Ὁ Χιώτης δὲ ὁ Κοραῆς, τὸ δυνατὸ κεφάλι,
 ἐσώκισε τὴν πένα του τὰ μάτια νὰ μὴ βγάλην,
 κί' ἂν δὲν τοῦ ἔφευγα κρυφά, τί μούμιλλε νὰ πάθω...

δὲν θάγα μάτια σήμερα νὰ βλέπω τὸν Ἀγέθω.
 Ὁ Ρήγας δὲ μ' ἐκύτταξε μ' εὐμένειαν μεγάλην,
 τὴν δὲ φιλοπατριὰν μου ἀνήμφεψε καὶ πάλιν
 μὲ τὰ συνήθη φάσκαλα, καὶ μούπε μυστικά.

δὴ δώσω εἰς τοὺς εἰκοσι κί' ἐκ τούτων μερικὰ.
 Ὁ δὲ Κρατισκάκης μὲ; ἐν ὄλῃ τῇ σπουδῇ του
 μοῦ εἶπε γιὰ τὰ χροῖματα, ποῦ ἴπερ τὸ παιδί του,
 καὶ τὰ ὄποια, Περικλῆ, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
 τὸ Κατηγορητήριον ἐκείνο γ' ἀναφέρει,
 κί' ἀφοῦ μοῦ εἶπε κάμποσα καὶ γιὰ τὸν Θεοδώρῳ
 μ' ἐκλύττασες ἴσ' ἄραλὸ μὲ λένκιμα βαρῶ,
 καὶ μούφερε τὴν πάλτα του δὲ δώσω διπλωματίας
 ἴσ' ὅν Παππαγιαννακόπουλον ἀπ' ὄλαις τῆς μεριάς.

Π. — Καὶ ὅστερα; ...

Φ. — Τὸ σοβαρὸν καθῆκον ἐκτελέσας,
 ἀφ' ἐκεῖ καβουρδιστὸν ὡς πάντοτε ἄλεσας,
 ἐπάγα ἴσ' ὅν Ἐρμού νὰ δῶ καὶ τὴν παράτα
 καὶ ὀυκεῖμενα τρανά καὶ παχυμουλαράτα.
 Ἐκεῖ δὲ τόση στρατιὰ πεζὴ καὶ ἵππου ἴπου
 καὶ εἶδα τὸν Διάδοχον τῶν Πορφυρογεννήτων
 σὺν Ἀη-Γεωργίῳ, Περικλῆ, μὲ φλογισμένον μᾶτι
 καμαρωμένον νὰ οἰοῖθ' ἴσ' ἄστραπτι, τὸ ἄτι
 καὶ τὸν μέγαν προστάτην τῆς τελετῆς νὰ διδῇ
 κί' ἀπὸ τὸν φόβον τὸν πολὺ μ' ἔπηγε ριπιτιδί.
 Πῶς ἔγινε ἀληθινὰ!... βαρβαρὸς καθέβαλας,
 ποῦ μὲ φορὰ νὰ τὸν ἴδῃς δεκάξῃ τὸν κηλάρει,
 καὶ ἀγγελία σεβαρὰν ἀνέγνωμα ἰσχυρῶς,
 πῶς τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπού; ἰσώκισσε τρεχάτος,
 κί' ἀφοῦ καὶ τοῦτο ἔγινε, δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶσαι,

θαροῦ πῶς θά προκόψωμεν καὶ νὰ μὴ τὸ θυμάσαι.

Π. — Μ' αὐτὰ ποῦ λέγεις, Φασουλῆ, σπουδάξεις; ἢ γελᾷ;

Φ. — Ἐγὼ σπουδάξω, Περικλῆ, ἀλλ' εἶσαι μπουνταξές.
 Σὰν βλέπῃς τὸν Διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ἑλλήνων
 νὰ τρέχῃ, νὰ γυμνάζεται, νὰ πικρῇ μανδολίνον,
 καὶ νὰ τσακωνῇ κἄποτε κί' οὔρας τῆς Ἀλεπούς,
 θά πῆ πῶς ἔχει κατὰ νόον τοῦ ἔθνους τοῦ σκοποῦ.

Π. — Ἄς εἶναι, λέγε...

Φ. — Τί καὶ πῶς;

Π. — Τί ἔκαμες τὸ βράδι;
 Φ. — Κάθε καντόλι μου σβυστὸ ἐγέμισα μὲ λάδι
 καὶ ἀναβάς, βρε Περικλῆ, ἴσ' ἄρα τὸ Βουλευτήριον
 μὲ τρακατρούκα ἔκαμα τὸ Κατηγορητήριον,
 ἐν μέσῳ δὲ τῆς τελετῆς καὶ τῆς φωτογραφίας
 ἐκάη ὡς θυμίαμα ἰσπερῶνας θυσίας.

Π. — Ὅσοι λοιπὸν ἀτρένατο μπαγλαρόμα, χαμάλη,
 γιὰ τὴν δὲν τῆς ἐπάγαξας ἀπὸ τὴν Καραβάσι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Βαλαδάνης ὁ γνωστός, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὄλοι,
 ἐτέλεσε τοὺς γάμους του ἐν Κωνσταντινουπόλει
 μὲ τὸν Γεράρδου τοῦ καλοῦ τὴν κόρην Πολυξένην,
 πολὺ ἀξιαγάπτην, κομψήν, χαριτωμένην.
 Ὁ δὲ Ρωμὸς ὁ ἐπέυχεται κί' εἰς τοῦτους; ἐκ καρδίας;
 τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα οἰκιακῆς εὐδίας.

Ἐκεῖνο τὸ κατὰσταμα Βασιλῆ τοῦ Κασδόνῳ,
 ὅπου ἴσ' ὅτι σπῆτι ἴσ' ἔρρισκεται τὸν Λάμπρου ἀποκάτω,
 εἰς τὸν Σταδίον τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβώνει
 καὶ μὲ τὸ ὀλίδμα χίλιχα δυὸ φεγγαβολεῖ γεμάτο.
 Θαυμά ιδέσθαι ἀληθῶς!... τί μαγαζιῶ ποῦ εἶναι!...
 μικρὸ Παρτεῖ φαίνονται μὲ τοῦτο αἰ Ἀθῆναι,
 κί' ἂν γελασθῆς; καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περᾶς;
 ἀμέσως μέσα θὰ βρεθῆς; καὶ κἄτι θ' ἀγοράσῃς,
 κί' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρότος; κασιδιάρης;
 τότε θά φρήγῃς μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θά πάρῃς.
 Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰ τ' εἶναι κριμα κί' ἔδικο
 ἀπ' ἔξω νὰ κιντᾶτεσ ἀπὸ τὸν Καπλλάδιον.

Ὁ Γιάννης Ἀηδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
 ὅπου μ' αὐτὸν ἴσ' ἠορτὴν ραπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἔλλο,
 ποῦ κί' ἔνας ξένος; συγγραφεῖς ἀκόμη τὸν συγκρίνει
 μαζὶ μὲ τὸν Δυσσοτοῦ, τὸν φραγκοκράπτην Γάλλον,
 κί' ὡς ποῦ νὰ πῆς; πάτερ ἡμῶν σὲ βγάξει γιγοφῶνι
 κί' εἶσι ἴσ' ὅν κόσμον φαίνεσαι μὲ κῶρμα μὲγάλον,
 αὐτὸς ὁ Ἀηδονόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
 πάσης στυλιπῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἐστία,
 ποῦ κάνει καὶ τὸν κολιάρην τὰ μέλισσα λεπτὸν
 κί' ἐνὸ τὸ ροζοῦ σοῦ μετρεῖ σοῦ λέγει καὶ ἄστεια,
 νὰ καμμοῖρα ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ σμυροῦ,
 ποῦ ἔλλο εἶναι νὰ τὰ δῆς καὶ ἔλλο νὰ τῆκοσῃς,
 κί' ἔμπρῳ; ἴσ' ὅν Ἀηδονόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού,
 ὁ κάθε κομψοῦμένος ἀστὸς τῆς πρωτεύουσας.

Ὁ Ρωμὸς γνωστὸν οὐκ ἴκανον — πῶς ἴσ' ὅτι σπῆτι μου ἀρέθῃ,
 ἴσ' ἂν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε ἀναρρέεις
 μὲ ἐνοδοχεῖο Σέδη, — δὴδ' ἴσ' ὅτι λάδι τρεῖς ἴσ' ὅτι ἔδικο,

μὲ ἰλημῶν, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μετρεῖ ἀειδομένη,
 καὶ μὲ χίρα δίχως ἀνάρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.